

Apie išpažinti ir gydanti jos poveiki

Pradėsiu nuo istorijos apie pašėlusį taksi vairuotoją, gyvenusį Niujorke. Jis važiuodavo, nepaisydamas šviesoforo šviesų, mėgdavo staigius posūkius, todėl dažnai atsitrenkdavo į kitus automobilius. Vieną kartą jam teko vežti kunigą. Įvyko avarija, kurios metu žuvo ir vairuotojas, ir kunigas. Patekęs į dangų, vairuotojas susitiko Jėzų, kuris jam pasakė: „Mes jau labai seniai tavęs laukėme, todėl esu paruošęs tau vietą“ – ir parodė jam didelį gražų namą. Netoliese stovėjo keturi automobiliai, kuriuos jis galėjo vairuoti. Kunigas buvo labai patenkintas. Jis galvojo: „O, Jėzus yra labai dosnus. Tai ką gi aš dabar gausiu? Aš pamokslavau 50 metų.“ Jėzus pasakė: „Mes ir tavęs jau labai seniai laukėme. Ir tau paruošėme specialų namą“. Tai buvo mažas namelis - tik vieno kambario. Prie jo nebuvo matyti jokios mašinos, tik dviratis. Tada kunigas pasakė: „Aš nesuprantu, kaip šitas taksi vairuotojas, kuris mane užmušė, gavo visko tiek daug, o aš - tik šitą mažą namelį?“ Jėzus atsakė: „Ogi todėl, kad kai taksi vairuotojas vairuodavo, daugiau žmonių meldėsi, negu tada, kai tu pamokslavai“.

Matyt, žmonės, sėdėję ant užpakalinės taksi sėdynės, karštai meldėsi, nes bijojo, kad gali žūti. Tikriausiai išpažindavo Dievui savo nuodėmes ir pažadėdavo, kad pasikeis, jeigu liks gyvi. Jie atlikdavo gerą išpažintį. Išpažintis gali būti labai gydanti. Jungtinėse Amerikos Valstijose yra daug „Dvylikos žingsnių“ grupių. Ten padedama tiems žmonėms, kurie yra priklausomi nuo narkotikų, alkoholio, azartinių žaidimų ar nuo sekso. Tai vienas geriausių būdų, padedančių žmonėms atsikratyti tų priklausomybių ir pradėti naują gyvenimą. Pirmieji trys žingsniai – tai mylinčio Dievo ieškojimas. Kitas žingsnis – visų neigiamų, to žmogaus padarytų dalykų sąrašo sudarymas. Tada žengiamas labai svarbus žingsnis į vidinį išgydymą – įvyksta pasidalijimas savo negatyvia patirtimi. Atsiveriama ir Dievui, ir žmonėms. Tai labai panašu į išpažintį. Šis žingsnis padeda išsilaisvinti nuo vienos ar kitos priklausomybės. Pajautę ir išpažinę savo silpnumą, nuodėmingumą, yra apdovanojami Dievo jėga.

Papasakosiu istoriją, kaip aš pajutau išpažinties gydomąją jėgą. Kai atlikau išpažintį, apie kurią dabar pasakosiu, buvau maždaug septynerių metų amžiaus. Mane kamavo daug nuodėmių, kurias norėjau išpažinti. Dauguma jų buvo susiję su mano nepaklusnumu tėvams (pavyzdžiui, neišplaudavau lėkščių arba neišnešdavau šiukšlių, nesutvarkydavau savo kambario ir pan.). Norėjau rasti vieną žodį, labiausiai tinkantį tų nuodėmių įvardijimui. Deja, niekaip negalėjau jo sugalvoti. Dabar tai įvardinčiau kaip „nepaklusimą“, tačiau tada šito žodžio dar neturėjau savo žodyne. Pagalvojau, kad tikriausiai tai turėtų būti vienas iš Dešimties Įsakymų. Beskaitydamas įsidėmėjau šeštąjį įsakymą – „Nesvetimauk“. Kodėl galvojau, kad tai yra svetimavimas? Anglų kalboje žodis „svetimavimas“ ir žodis „suaugęs“ yra labai panašūs. Maniau, kad „svetimavimas“ būtent ir yra „nepaklusimas“ suaugusiems. Tai žodžių žaismas. Niekas man nebuvo paaiškinęs, ką reiškia svetimavimas. Visa, kas buvo apie tai pasakoma – tai kad svetimavimas yra labai didelė mirtina nuodėmė. „Kai kurie žmonės visai nedaro šitos nuodėmės per visą savo gyvenimą. Galbūt, tu padarysi ją kokį kartą, bet tik tada, kai būsi vyresnis“ – man sakydavo. Tuo ir baigėsi visas paaiškinimas. Pagalvojau: „Man tik septyneri, o jau svetimavau 15 kartų per dvi savaites“. Vadinas, jeigu mane suvažinėtų ir jei prieš tai būčiau „svetimavęs“, eičiau tiesiai į pragarą. Dėl šios priežasties labai atsargiai pereidavau gatvę, kad manęs nepartrenktų jokia mašina.

Pagalčiau atėjo išpažinties laikas. Prie klausyklos, kurioje sėdėjo klebonas, buvo labai trumpa eilė - tik keletas žmonių. Klebonas nelabai gerai girdėjo. Jis vis garsiai klausdavo žmogaus: „Ką tu pasakei?!“ Visa bažnyčia girdėdavo. Jis dar garsiau šaukdavo: „Ar tu pasakei svetimavimas?!“ Taigi kas turėdavo tikrai rimtų nuodėmių, paprasčiausiai nestodavo į tą eilę. Dažniausiai joje buvo matyti tik močiutės. Jos sakydavo: „Truputėlį per greitai meldžiausi trečią rožinio dalį ir kitą kartą aš būsiu lėtesnė“. O rimti nusidėjėliai laukdavo kitoje, ilgojoje eilėje. Turėdavai daug laiko pamąstyti apie tai, ką ir kaip pasakysi kunigui. Taigi aš pagalvojau, kad šitas jaunas kunigas tikriausiai niekada nėra girdėjęs, kad žmogus būtų svetimavęs 15 kartų per tris savaites. Dar ims ir nukris nuo savo kėdės, išgirdęs tokias nuodėmes. Nusprendžiau, kad dėl to turiu truputėlį sušvelninti tas visas savo nuodėmes. Arba padaryti taip, kad jis išvis jų negirdėtų. Pradėsiu nuo lengvų nuodėmių, pavyzdžiui, kaip 25 kartus praleidau savo rytmetinę maldą. Tokiu būdu jis atkreips dėmesį. O tada labai greitai ir išpažinsiu svetimavimo nuodėmę. Tikėjausi, kad šito neišgirs. Paskui išpažinsiu dar kitą nuodėmę, kaip 25 kartus kovojau su savo broliu. Tikėjausi, kad tai tikrai išgirs. Taigi nuėjau išpažinties. Pasakiau: „Tėve, palaimink mane. Paskutinį kartą išpažinties buvau prieš tris savaites. Nuo tada padariau tokias nuodėmes: 25 kartus nepasimeldžiau ryte, nusidėjau svetimavimu 15 kartų (labai greitai buvo pasakyta) ir 25 kartus su savo broliu buvau susimušęs“. Tada stojo labai ilga tyla. Supratau, kad išgirdo tą svetimavimo nuodėmę. Pagaliau paklausė: „Kiek tau metų?“ Aš atsakiau: „Septyneri, tėve.“ Jis pasakė: „Nemanau, kad tu svetimavai. Bet jeigu tai ir padarei septynerių metų amžiaus, ar žinai, kad Jėzus tikrai tave myli ir tau atleidžia?“ Tada labai aiškiai pajutau, kad man tikrai atleista. Vadinas, galėsiu ramiai vaikščioti per gatvę ir daugiau nebesijaudinti dėl mašinų, kurios gali mane partrenkti.

Man tai buvo tikrai gydanti išpažintis. Kodėl? Paprasčiausiai aš įvykdžiau du dalykus, kurie išpažintį padaro gydančią. Bet kada, kai nekenčiu nuodėmės ir myliu nusidėjėlį, tada išpažintis mane gydo. Bet pirmiausia turiu

nekęsti nuodėmės ir pasidalinti su Dievu visu tuo, ko nenoriu pasakyti nei klebonui, nei kam nors kitam. Aš svetimavau 15 kartų per dvi savaites. Ir antras dalykas, kuris gydo, - tai, jog toje nuodėmėje leidžiu Dievui mylėti mane. Šita meilė suteikia jėgų pasikeisti. Jeigu nėra neapykantos nuodėmei, tai man neleis pasikeisti. Jeigu nekenčiu nuodėmės, bet neleidžiu, kad kitas mane mylėtų, aš irgi nepasikeisiu. Paprasčiausiai save plaku kaip nusidėjėlių. Tada neturiu jokios jėgos, galinčios pakeisti mano gyvenimą. Tik tada, kai nekenčiu nuodėmės ir myliu nusidėjėlių, išpažintis mane gydo.

Kokia galėtų būti ta nuodėmė, kurios turėtume nekęsti? Reiktų peržiūrėti Dešimt Dievo Įsakymų ir rasti tą, kuriam esu nusidėjęs. Kokį nuodėmės apibrėžimą mums pateikia Jėzus? Paskaitysime Evangeliją pagal Matą:

„Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su juo visi angelai, tada jis atsisės savo garbės soste. Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės ir jis perskirs juos kaip piemuo atskiria avis nuo ožių. Avis jis pastatys dešinėje, ožius - kairėje. Ir tars Karalius stovintiems dešinėje: „Ateikite mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę! Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinate, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priglaudėte, buvau nuogas – mane aprengete, ligonis – mane aplankėte, kalinys – atėjote pas mane“. (...) Paskui jis prabilis į stovinčius kairėje: „Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams! Nes aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinate, buvau ištroškęs, ir manęs nepagirdėte, buvau keleivis, ir manęs nepriglaudėte, nuogas – neaprengete, ligonis ir kalinys – ir jūs manęs neaplankėte“. Tuomet jie atsakys: „Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ir ištroškusį, ar keleivį, ar nuogą, ar ligonį, ar kalinį ir tau nepatarnavome?“ Tuomet jis pasakys jiems: „ Iš tiesų sakau jums: kiek kartų taip nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, nè man nepadarėte. Ir eis šitie į amžinąjį kentėjimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą“ (Mt 25, 31-46).

Nuodėmė yra neteisingi, klaidingi dalykai, kuriuos padarome. Bet čia Jėzus sako, kad nuodėmė yra žymiai daugiau. Tai geri dalykai, kurių neišpildome. Nuodėmė yra kiekvienas kartas, kai nesugebame pasinaudoti meile, kad padėtume kitiems. Juk turime tikėjimo dovaną. Jūs ateinate čia, meldžiatės, paskui išvyksite iš rekolekcijų. Tačiau gyvenate šalyje, kurioje tik 5 % krikščionių sekmadieniais ateina į šv. Mišias. Nuodėmė yra ta, kad nesugebame pasidalinti savo tikėjimu su visais tais žmonėmis, kurie nepažįsta Jėzaus ir neateina į bažnyčią. Jūs turite meilės dovaną, ir aš matau, kaip rūpinatės savo vaikais. Jie visada atbėga pas jus ir apkabina. Tačiau gyvenate šalyje, kurioje jaunuoliai žudosi, nes jaučia, kad niekas jų nemyli. Taigi nuodėmė yra ir ta, kad nesugebame duoti meilės tiems, kurie yra šalia mūsų. Turite vilties dovaną. Galite giedoti iš visos širdies, nes turite viltį. Tačiau gyvenate tokioje šalyje, iš kurios kiekvieną dieną vis daugiau išvažiuoja žmonių. Jie neranda vilties čia. Garsėjate ir savižudybių skaičiumi. Taigi nuodėmė yra nepasidalinimas su tais, kuriems to reikia. Kad ir kokią dovaną mes turėtume, Dievas nori, kad pasidalintume ja. Aš turiu dovaną rašyti knygas. Taigi mano nuodėmė būtų ta, jeigu nerašyčiau knygų taip, kaip Dievas nori. Taigi, kai turiu kokią nors dovaną, galiu labai lengvai tapti nusidėjėliu. Jeigu turiu mokymo dovaną, esu nusidėjėlis tada, kai mokau per daug arba per mažai. Vienas žmogus man priminė tai šiandien. Jis paklausė: „Kodėl taip atsitinka, kad tiek daug žmonių užsnūsta, kai jūs mokote?“ Paprasčiausiai tai atsitinka todėl, kad persistengiu ir mokau per ilgai, kol žmonės pradeda snausti. Turiu meldimosi už kitus žmones dovaną. Mano nuodėmė būtų ir tada, jei melsčiausi per daug arba jeigu turėdamas laiko nesimelsčiau už žmogų. Taigi, kad ir kokia dovana būtume apdovanoti, turėtume labai atidžiai ją įvertinti.

Kunigas Astijus Kungys OFM turi ypatingą džiaugsmo dovaną. Taigi jo nuodėmė būtų, jei nesugebėtų teisingai panaudoti tos džiaugsmo dovanos. Be to, jis labai myli vaikus. Nuodėmė būtų, jeigu nesugebėtų ta meile dalintis tada, kai Dievas to nori. Tėvas Gediminas Numgaudis OFM turi ramybės, švelnumo dovaną. Jo nuodėmė būtų ta, jeigu išliktų pernelyg ramus tada, kai reiktų dėl ko nors supykti. Aš turiu visiškai priešingą dovaną – pykčio. Galiu nusidėti tada, jei supykęs vien tik kritikuočiau ką nors, o nesistengčiau pakeisti situacijos. Dievas šaukia, kad atrasčiau savo pykčio gelmes. Kai surandu tai, ką aš iš tikrųjų noriu pakeisti, įgyju galią išgyti. Turėtume įsižiūrėti į savo dovanas ir pajauti, kaip Dievas nori, kad mes jas naudotume. Ar galime prisiminti tuos laikus, kada nenaudojome tų dovanų, ir špažinti tai, kad būtume išgydyti? Kitaip mes niekada nepasikeisime. Dievas nori, kad kiekvienas iš mūsų mylėtų pasaulį, kuriame yra tiek mažai meilės. Šiandien ypač mums turėtų būti aktuali Evangelija. Turime maitinti išalkusius. Pusė vaikų šiame pasaulyje šiandien badauja. Turime aplankyti ligonius ir padėti jiems. Trečdalis Afrikos gyventojų miršta nuo AIDS. Dievui labiau nei bet kada reikia, kad mes mylėtume. Nuodėmė yra ta, kad paprasčiausiai sėdime ant savo meilės kelio ir nieko konkrečiau nenuveikiame. Dievas neieško didelių dovanų. Dievas ieško žmonių, kurie norėtų panaudoti tas mažas dovanas, kurias jie turi. Pažiūrėkite, ką Jis daro su manimi! Dievas turi humoro jausmą. Jis liepia man praveisti rekolekcijas Lietuvoje. Kiekvienas iš jūsų turi didesnę dovaną kalbėti lietuviškai negu aš. Aš vis dar negaliu gerai ištartį žodžio „atsisėsti“. Bet Dievas man pasakė, kad „tu esi tas žmogus, kuris man reikalingas, kad kalbėtų Lietuvoje. Tau tik svarbu rasti vertėją.“ Ir radau.

Priartėjome prie antrosios nuodėmės sampratos dalies. Nuodėmė yra tada, kai nepastebime, neiškeliame į šviesą kitų žmonių dovanų. Nusidedame tada, kai norime, kad mūsų vyras ar žmona būtų tokie žmonės, kaip ir mes, o jie juk yra skirtingi. Kada jie turi kalbėjimo dovaną, norime, kad jie būtų ramūs ar tylėtų. O kada jie turi tylėjimo dovaną, trokštame, kad jie daugiau kalbėtų. Mes paprasčiausiai turėtume mylėti juos tokius, kokie yra, ir padėti tapti unikaliomis asmenybėmis, o ne tokiomis, kokiomis norime, kad būtų. Taip pat yra su mūsų vaikais. Tėvas turi išryškinti ypatingas savo vaiko dovanas, kurias jis turi. Kiekvienas vaikas turi ypatingų dovanų. Geriausi tėvai yra

tie, kurie sugeba pastebėti, kokias ypatingas dovanas turi vaikas. Taigi turime atpažinti ypatingas kitų žmonių dovanas.

Vakar meldėmės už ligonius. Prieš dvidešimt metų aš tai būčiau daręs visiškai kitaip. Būtų sustojusi ilga eilė žmonių, laukiančių, kol už kiekvieną pasimelsiu. Dievas gydo tokiu būdu. Būtų galvoję, kad gydymas ateina tik tada, kai meldžiasi žmogus, kuris turi tą meldimosi už kitą dovaną. Dievas priminė, kad nesistengiu išryškinti kiekvieno žmogaus dovanos, kurią jam yra davęs. Taigi pradėjau mokyti žmones melstis vieniems už kitus. Ir tada įvykdavo žymiai daugiau išgyjimų. Bet pagrindinis dalykas buvo tas, kad žmonės sužinojo, kad jie gali grįžti namo ir daryti tą patį. Kad jie taip pat turėjo šitą dovaną, ne tik aš. Ir štai ką Dievas nori, kad darytume: matyti kito žmogaus dovaną ir padėti ištraukti ją į šviesą. Štai ką turime daryti, jei esame tėvai ar sužadėtinai, sutuoktiniai, ar besirenkantys į maldos grupes. Jeigu turite giedojimo dovaną, tada stenkitės pastebėti, kas dar turi tą pačią dovaną. Tada pasikvieskite jį ir išmokykite giedoti. Tuomet po 6 mėn. būtų 2 žmonės, kurie turi giedojimo dovaną. Taigi nusidedame tada, kai nenaudojame savo dovanų ir kai nepadedame kitiems žmonėms atpažinti jiems suteiktas dovanas.

O kaipgi galėtume nekęsti nuodėmės ir mylėti nusidėjėlių? Vienas įvykis, nutikęs prieš du metus, padėjo man pamilti išpažintį. Niujorko mieste du lėktuvai atsitrenkė į dangoraižius Dvynius ir juos sugriovė. Žuvo 4 tūkst. žmonių. Man buvo baisu skristi, nes Bin Ladenas sakė, kad žada susprogdinti daugiau lėktuvų. Aš tais metais turėjau skristi 200 kartų. Nenorėjau lipti nė į vieną lėktuvą. Pagaliau suvokiau, kad Dievas nori, jog skrisčiau ir pravesčiau rekolekcijas. Jis troško mane išgydyti iš tos baimės. Tai buvo baimė mirti. Kiekvienas lėktuvas, kuriuo skridau, galėjo būti susprogdintas. Ir buvo tik vienintelis kelias išgydyti mano baimę. Paprasčiausiai, prieš lipdamas į lėktuvą, turėjau eiti išpažinties. Būti atviram ir pasakyti: „Jėzau, galbūt tai yra paskutinis kartas, kai aš atlieku išpažintį. Parodyk visas mano nuodėmes, parodyk, kaip Tu nori, kad pakeisčiau savo gyvenimą. Aš tikrai noriu būti pasiruošęs mirti ir ateiti pas Tave“. Ir tada aš atlikau vieną iš geriausių išpažinčių savo gyvenime, nes buvau išsigandęs, kad ji gali būti paskutinė. Ir aš tada pajutau gilų gydymą. Jaučiausi toks laisvas, kai lipdavau į lėktuvą, nes paprasčiausiai būdavau pasiruošęs mirti taip pat, kaip ir gyventi. Sakydavau: „Dieve, ko nori Tu, - to paties noriu ir aš“. Išlipęs iš lėktuvo, kaip ir šv. Tėvas, pabučiavau žemę. Jaučiausi toks dėkingas, kad esu gyvas, nes priėmiau tai kaip dovaną, o ne kaip elementarų dalyką. Ir jeigu vieną dieną aš pateksiu į lėktuvą, kuris bus susprogdintas, tai būtų taip pat dovaną, nes mano mirtis ateitų būtent tą akimirką, kada būčiau jai pasiruošęs ir tokiu būdu, koku Jėzus nori, kad tai atsitiktų. Ir tai yra pats geriausias momentas mirti. Dabar aš gyvenu žymiai linksmesnis negu bet kada, nes visada esu pasiruošęs nueiti pas Dievą. Taigi nebijau rizikuoti. Nes jeigu tai man padės nueiti pas Dievą, tai yra labai gerai, o jeigu ne – tai irgi šaunu.

Kai čia atvažiavau, aš vis klausiau, kaip kaip tai vyko, kada Parlamentas buvo apsuptas rusų tankų. Vienas vyras pasakė, kad tai buvo diena, kuri pakeitė jo gyvenimą. Jis sakė: „Aš ėjau, kad apsaugočiau Parlamentą nuo tankų. Vis dar galiu prisiminti tą dieną. Kai užsimerkiu ir pagalvoju apie tai, vis dar galiu užuosti kvapus tų laužų, kuriuos kūrenome ištiesą parą ir kurie mus šildė. Visi kalbėjo apie naujas rusų pajėgas, kurios turėjo ateiti į miestą. Galvojome, kad tai gali būti paskutinė mūsų naktis. Buvo labai ilgos eilės norinčių atlikti išpažintį. Aš stovėjau vienoje iš tų ilgų eilių. Supratau, kad esu alkoholikas, negalintis kontroliuoti savo gėrimo. Ir aš pažadėjau Dievui, kad jeigu išgyvensiu, niekada daugiau nebegersiu. Šita išpažintis pakeitė mano gyvenimą. Nuo to laiko daugiau negeriu.“ Šitas vyras nekenė nuodėmės ir jis leido Dievui mylėti jį, ir jis gavo tą jėgą daugiau nebegerti. Štai kas išgydo, kada mes tai darome per išpažintį. Kada esame tikrai nuoširdūs ir nekenčiame nuodėmės, ir suvokiame, kad esame bejėgiai pasikeisti patys, tada leidžiame Dievui, kad Jis mus mylėtų ir duotų jėgos pasikeisti. Tada gyvenimas tampa kitoks. Galbūt tai yra kelias, kaip šiandien turėtume atlikti išpažintį. Kuo pasidalintume, jeigu tai būtų paskutinė išpažintis mūsų gyvenime? Ir tai gali būti paskutinė išpažintis jūsų gyvenime. Prieš 15 metų aš buvau numuštas girtu vairuotojo. Jis beveik mane užmušė. Ir dabar aš visada gyvenu su tuo suvokimu, kad kiekvienas momentas gali būti paskutinis mano gyvenime. Girtų vairuotojų yra visur. Tikriausiai Lietuvoje taip pat. Kiekviena akimirka gali būti paskutinė akimirka. Taigi nepraraskime veltui šito laiko išpažinčiai. Atlikite šiandien išpažintį taip, lyg tai būtų paskutinis kartas.

Parengta pagal tėvo M. Linn SJ mokymą